

EUROPAPARLAMENTS- OG RÅDSDIREKTIV (EU) 2024/825**av 28. februar 2024****om endring av direktiv 2005/29/EF og 2011/83/EU med hensyn til styrket forbrukervern i det grønne skiftet gjennom bedre informasjon og bedre beskyttelse mot urimelig praksis**

EUROPAPARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR

under henvisning til traktaten om Den europeiske unions virkemåte, særlig artikkel 114,

under henvisning til forslag fra Europakommisjonen,

etter oversending av utkast til regelverksakt til de nasjonale parlamentene,

under henvisning til uttalelse fra Den europeiske økonomiske og sosiale komité⁽¹⁾,etter den ordinære regelverksprosedyren⁽²⁾ og

ut fra følgende betraktninger:

- 1) For å bidra til et velfungerende indre marked basert på høy grad av forbruker- og miljøvern og for å gjøre framskritt i det grønne skiftet er det viktig at forbrukerne kan treffe informerte kjøpsbeslutninger og med det bidra til mer bærekraftige forbruksmønstre. Dette innebærer at næringsdrivende har et ansvar for å gi tydelig, relevant og pålitelig informasjon. Det bør derfor innføres spesifikke regler i Unionens forbrukerlovgivning for å bekjempe urimelig handelspraksis som villeder forbrukerne og hindrer dem i å ta bærekraftige forbruksvalg, for eksempel praksis knyttet til for tidlig foreldelse av varer, villedende miljøpåstander («grønnvasking»), villedende opplysninger om de sosiale egenskapene ved produkter eller ved næringsdrivendes virksomhet, og bærekraftsmerker som ikke er transparente og troverdige. Slike regler vil sette vedkommende nasjonale organer i stand til å ta tak i slik praksis på en effektiv måte. Dersom man sikrer at miljøpåstander er rimelige, forståelige og pålitelige, vil næringsdrivende kunne operere på like vilkår, mens forbrukerne vil kunne velge produkter som faktisk er bedre for miljøet enn konkurrerende produkter. Dette vil oppmuntre til konkurranse som gir mer miljømessig bærekraftige produkter, noe som igjen vil redusere den negative innvirkningen på miljøet.
- 2) Disse nye reglene bør innføres ved å endre artikkel 6 og 7 i europaparlaments- og rådsdirektiv 2005/29/EF⁽³⁾ med hensyn til handelspraksis som anses som villedende og derfor er forbudt på grunnlag av en vurdering i hvert enkelt tilfelle, og ved å endre vedlegg I til direktiv 2005/29/EF ved å legge til spesifikke villedende former for handelspraksis som anses som urimelige under alle omstendigheter og derfor er forbudt. Som allerede fastsatt i direktiv 2005/29/EF bør det fortsatt være mulig å anse en handelspraksis som urimelig på grunnlag av artikkel 5–9 i nevnte direktiv selv om den bestemte praksisen ikke er oppført som en urimelig handelspraksis i vedlegg I til direktiv 2005/29/EF.
- 3) For at forbrukerne skal være i stand til å treffe bedre informerte beslutninger og slik styrke etterspørselen etter og tilbudet av mer bærekraftige varer bør de ikke bli villedet om produkters miljøegenskaper eller sosiale egenskaper eller aspekter knyttet til sirkularitet, som holdbarhet, reparasjonsmuligheter eller resirkuleringsmuligheter, gjennom den generelle presentasjonen av produktet. Artikkel 6 nr. 1 i direktiv 2005/29/EF bør derfor endres ved å legge til miljøegenskaper, sosiale egenskaper og aspekter knyttet til sirkularitet i listen over et produkts hovedegenskaper som en næringsdrivendes praksis kan anses for å villedende om, etter en vurdering i hvert enkelt tilfelle. Informasjon som næringsdrivende gir om et produkts sosiale egenskaper gjennom hele dets verdikjede, kan for eksempel gjelde kvaliteten og rettferdigheten av den berørte arbeidsstyrkens arbeidsvilkår, som rimelig lønn, sosialt vern, sikkerhet på arbeidsplassen og dialog mellom partene i arbeidslivet. Slik informasjon kan også dreie seg om respekt for menneskerettighetene, likebehandling og like muligheter for alle – herunder likestilling mellom kjønnene, inkludering og mangfold – om bidrag til sosiale initiativ eller om etiske

⁽¹⁾ EUT C 443 av 22.11.2022, s. 75.

⁽²⁾ Europaparlamentets holdning av 17. januar 2024 (ennå ikke offentliggjort i EUT) og rådsbeslutning av 20. februar 2024.

⁽³⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2005/29/EF av 11. mai 2005 om foretaks urimelige handelspraksis overfor forbrukere på det indre marked og om endring av rådsdirektiv 84/450/EØF, europaparlaments- og rådsdirektiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 2006/2004 («direktivet om urimelig handelspraksis») (EUT L 149 av 11.6.2005, s. 22).

forpliktelser, for eksempel dyrevelferd. Et produkts miljøegenskaper og sosiale egenskaper kan forstås i vid forstand og omfatte produktets miljømessige og sosiale sider, innvirkning og ytelse.

- 4) Miljøpåstander, og særlig klimarelaterte påstander, knytter seg i økende grad til framtidig ytelse i form av omstilling til karbon- eller klimanøytralitet eller lignende mål innen en bestemt dato. Gjennom slike påstander skaper næringsdrivende et inntrykk av at forbrukerne bidrar til en lavutslippøkonomi dersom de kjøper produktene deres. For å sikre at slike påstander er rimelige og troverdige, bør artikkel 6 nr. 2 i direktiv 2005/29/EF endres så slike påstander, etter en vurdering i hvert enkelt tilfelle, forbyr dersom de ikke underbygges av klare, objektive, offentlig tilgjengelige og etterprøvbare forpliktelser og mål som den næringsdrivende har gitt, og som er fastsatt i en detaljert og realistisk gjennomføringsplan som viser hvordan disse forpliktelsene og målene skal nås, og der det er avsatt ressurser for dette formålet. Gjennomføringsplanen bør omfatte alle relevante elementer som er nødvendige for å oppfylle forpliktelsene, som budsjettressurser og teknologisk utvikling, der det er aktuelt og i samsvar med unionsretten. Slike påstander bør også etterprøves av en tredjepartsekspert, som bør være uavhengig av den næringsdrivende og fri for interessekonflikter, som bør ha erfaring og kompetanse i miljøspørsmål, og som bør kunne føre regelmessig tilsyn med den næringsdrivendes framskritt med hensyn til forpliktelsene og målene, herunder milepælene for å nå dem. Næringsdrivende bør sørge for at tredjepartsekspertens regelmessige konklusjoner gjøres tilgjengelige for forbrukerne.
- 5) En annen potensielt villedende handelspraksis som skal legges til de spesifikke formene nevnt i artikkel 6 nr. 2 i direktiv 2005/29/EF, er å drive reklame overfor forbrukerne for fordeler som er irrelevante og ikke direkte knyttet til noen egenskaper ved det aktuelle produktet eller den aktuelle virksomheten, og som kan villedde forbrukerne til å tro at produktet eller virksomheten er mer fordelaktig for forbrukerne, miljøet eller samfunnet enn andre produkter eller virksomheter av samme type, for eksempel ved å påstå at flaskevann av et bestemt merke er glutenfritt, eller at papirark ikke inneholder plast.
- 6) Sammenligning av produkter basert på deres miljøegenskaper eller sosiale egenskaper eller aspekter knyttet til sirkularitet, som holdbarhet, reparasjonsmuligheter eller resirkuleringsmuligheter, er en stadig vanligere markedsføringsteknikk som vil kunne villedde forbrukerne, som ikke alltid kan vurdere hvor pålitelig denne informasjonen er. For å sikre at slike sammenligninger ikke villeder forbrukerne, bør artikkel 7 i direktiv 2005/29/EF endres slik at næringsdrivende pålegges å gi forbrukerne opplysninger om sammenligningsmetoden, produktene som sammenlignes, og leverandørene av produktene, samt om tiltakene som er iverksatt for å holde opplysningene oppdatert. Dette bør sikre at forbrukerne kan treffe bedre informerte transaksjonsbeslutninger når de baserer seg på slike sammenligninger. Det bør sikres at slike sammenligninger er objektive, særlig ved å sammenligne produkter som har samme funksjon, ved å bruke en felles metode og felles forutsetninger og ved å sammenligne vesentlige og etterprøvbare egenskaper ved produktene som sammenlignes.
- 7) Bærekraftsmerker kan være knyttet til mange ulike egenskaper ved et produkt, en prosess eller en virksomhet, og det er viktig å sikre at de er transparente og troverdige. Det bør derfor forbyr å framvise bærekraftsmerker som ikke er basert på en sertifiseringsordning, eller som ikke er etablert av offentlige myndigheter, ved å legge til slik handelspraksis i listen i vedlegg I til direktiv 2005/29/EF. Før en næringsdrivende framviser et bærekraftsmerke, bør den sørge for at den, i henhold til sertifiseringsordningens offentlig tilgjengelige vilkår, oppfyller minstekravene til transparens og troverdighet, herunder at det føres objektivt tilsyn med at ordningens krav er oppfylt. Slikt tilsyn bør utføres av en tredjepart hvis kompetanse og uavhengighet i forhold til både eieren av ordningen og den næringsdrivende er sikret på grunnlag av standarder og prosedyrer på internasjonalt og nasjonalt plan og på unionsplan, for eksempel ved å påvise samsvar med relevante internasjonale standarder, som ISO 17065 «Samsvarsvurdering – Krav til sertifiseringsorganer for produkter, prosesser og tjenester», eller gjennom mekanismene fastsatt i europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 765/2008⁽⁴⁾. Det er fortsatt mulig å framvise bærekraftsmerker uten en sertifiseringsordning dersom merket er etablert av en offentlig myndighet, eller dersom det brukes supplerende uttrykks- og presentasjonsformer for næringsmidler i samsvar med artikkel 35 i europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1169/2011⁽⁵⁾.

⁽⁴⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 765/2008 av 9. juli 2008 om fastsettelse av kravene til akkreditering og om oppheving av forordning (EØF) nr. 339/93 (EUT L 218 av 13.8.2008, s. 30).

⁽⁵⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1169/2011 av 25. oktober 2011 om næringsmiddelopplysninger til forbrukerne, om endring av europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1924/2006 og (EF) nr. 1925/2006 og om oppheving av kommisjonsdirektiv 87/250/EØF,

Eksempler på bærekraftsmerker etablert av offentlige myndigheter er logoer som tildeles når kravene i europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1221/2009⁽⁶⁾ eller (EF) nr. 66/2010⁽⁷⁾ er oppfylt. Enkelte kontrollmerker, som definert i artikkel 27 i europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2015/2436⁽⁸⁾, kan også fungere som bærekraftsmerker dersom de fremmer et produkt, en prosess eller en virksomhet med henvisning til for eksempel dets miljøegenskaper, sosiale egenskaper eller begge deler. Den næringsdrivende bør bare kunne framvise slike kontrollmerker dersom de er etablert av offentlige myndigheter eller er basert på en sertifiseringsordning. Denne regelen utfyller nr. 4 i vedlegg I til direktiv 2005/29/EF, som forbyr å hevde at en næringsdrivende, en næringsdrivendes handelspraksis eller et produkt er godkjent, autorisert eller tillatt av et offentlig eller privat organ når dette ikke er tilfellet, eller å framsette en slik påstand uten å oppfylle vilkårene for godkjenning, anerkjennelse eller tillatelse. Frivillige markedsbaserte standarder og frivillige offentlige standarder for grønne og bærekraftige obligasjoner er ikke primært beregnet på ikke-profesjonelle investorer og er underlagt særlige lover. Av disse grunnene bør slike standarder ikke anses som bærekraftsmerker etter dette direktivet. Det er viktig at offentlige myndigheter, så langt det er mulig og i samsvar med unionsretten, fremmer tiltak for å lette tilgangen til bærekraftsmerker for små og mellomstore bedrifter.

- 8) I tilfeller der framvisning av et bærekraftsmerke innebærer en kommersiell kommunikasjon som antyder eller gir inntrykk av at et produkt har en positiv eller ingen innvirkning på miljøet eller er mindre skadelig for miljøet enn konkurrerende produkter, bør dette bærekraftsmerket også anses for å være en miljøpåstand.
- 9) Vedlegg I til direktiv 2005/29/EF bør også endres slik at det forbys å framsette en generell miljøpåstand uten anerkjente fremragende miljøprestasjoner som er relevante for påstanden. Eksempler på slike generelle miljøpåstander er «miljøvennlig», «økovennlig», «grønn», «naturvennlig», «økologisk», «miljøriktig», «klimavennlig», «skånsom mot miljøet», «karbonvennlig», «energieffektiv», «biologisk nedbrytbar», «biobasert» og lignende utsagn som antyder eller gir inntrykk av fremragende miljøprestasjoner. Det bør være forbudt å framsette slike generelle miljøpåstander dersom det ikke kan vises til anerkjente fremragende miljøprestasjoner. Dersom miljøpåstanden er spesifisert på en tydelig og framtrædende måte på samme medium, for eksempel i samme reklameinnslag, på produktets emballasje eller i samme grensesnitt for nettsalg, anses ikke miljøpåstanden for å være en generell miljøpåstand. For eksempel vil påstanden «klimavennlig emballasje» være en generell påstand, mens det å hevde at «100 % av energien brukt til å produsere denne emballasjen kommer fra fornybare kilder», vil være en spesifikk påstand som ikke vil falle inn under dette forbudet, uten at dette berører andre bestemmelser i direktiv 2005/29/EF som fortsatt får anvendelse på disse spesifikke påstandene. Videre vil en påstand framsatt skriftlig eller muntlig i kombinasjon med underforståtte påstander i form av farger eller bilder kunne utgjøre en generell miljøpåstand.

rådsdirektiv 90/496/EØF, kommisjonsdirektiv 1999/10/EF, europaparlaments- og rådsdirektiv 2000/13/EF, kommisjonsdirektiv 2002/67/EF og 2008/5/EF og kommisjonsforordning (EF) nr. 608/2004 (EUT L 304 av 22.11.2011, s. 18).

⁽⁶⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1221/2009 av 25. november 2009 om frivillig deltaking for organisasjoner i ei fellesskapsordning for miljøstyring og miljørevisjon (EMAS), og om oppheving av forordning (EF) nr. 761/2001 og kommisjonsvedtak 2001/681/EF og 2006/193/EF (EUT L 342 av 22.12.2009, s. 1).

⁽⁷⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 66/2010 av 25. november 2009 om EU-miljømerket (EUT L 27 av 30.1.2010, s. 1).

⁽⁸⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2015/2436 av 16. desember 2015 om tilnærming av medlemsstatenes lovgivning om varemerker (EUT L 336 av 23.12.2015, s. 1).

- 10) Anerkjente fremragende miljøprestasjoner kan påvises ved overholdelse av forordning (EF) nr. 66/2010 eller offisielt anerkjente miljømerkingsordninger i medlemsstatene i henhold til EN ISO 14024, eller ved at prestasjonene tilsvarer de beste miljøprestasjonene for en bestemt miljøegenskap i henhold til annen gjeldende unionslovgivning, for eksempel klasse A i henhold til europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2017/1369⁽⁹⁾. De aktuelle anerkjente fremragende miljøprestasjonene bør være relevante for hele påstanden. For eksempel kan en generell miljøpåstand som «energieffektiv» framsettes basert på anerkjente fremragende miljøprestasjoner i samsvar med forordning (EU) 2017/1369. Derimot kan ikke en generell miljøpåstand som «biologisk nedbrytbar» framsettes basert på anerkjente fremragende miljøprestasjoner i samsvar med forordning (EF) nr. 66/2010, ettersom det ikke er noen krav til biologisk nedbrytbarhet i de spesifikke EU-miljømerkekriteriene knyttet til det aktuelle produktet. På samme måte bør ikke næringsdrivende framsette en generell påstand som «bevisst», «bærekraftig» eller «ansvarlig» utelukkende basert på anerkjente fremragende miljøprestasjoner, ettersom slike påstander også gjelder andre egenskaper enn miljøegenskaper, for eksempel sosiale egenskaper.
- 11) En annen villedende handelspraksis som bør forbys under alle omstendigheter og derfor legges til i listen i vedlegg I til direktiv 2005/29/EF, er det å framsette en miljøpåstand om hele produktet eller hele den næringsdrivendes virksomhet når den egentlig bare gjelder et bestemt aspekt ved produktet eller en bestemt aktivitet som ikke er representativ for den næringsdrivendes virksomhet. Dette forbudet vil for eksempel komme til anvendelse dersom et produkt markedsføres som «laget av resirkulert materiale» og med det gir inntrykk av at hele produktet er laget av resirkulert materiale, mens det i realiteten bare er emballasjen som er det, eller dersom en næringsdrivende gir inntrykk av at den bare bruker fornybare energikilder, mens realiteten er at flere av den næringsdrivendes forretningslokaler fortsatt bruker fossilt brensel. Forbudet bør ikke hindre en næringsdrivende i å framsette miljøpåstander om hele virksomheten dersom påstandene er korrekte og etterprøvbare og ikke overdriver miljøgevinsten, slik tilfellet ville vært i det andre av disse eksemplene dersom den næringsdrivende hadde rapportert om en reduksjon i bruken av fossile brenslere for virksomheten som helhet.
- 12) Det er særlig viktig å forby påstander som er basert på kompensasjon for klimagassutslipp, om at et produkt, enten det er en vare eller en tjeneste, har en nøytral, redusert eller positiv innvirkning på miljøet med tanke på utslipp av klimagasser. Slike påstander bør forbys under alle omstendigheter og legges til i listen i vedlegg I til direktiv 2005/29/EF, ettersom de villeder forbrukerne ved å få dem til å tro at påstandene gjelder selve produktet eller leveringen og produksjonen av det, eller ettersom de gir forbrukerne et feilaktig inntrykk av at forbruk av dette produktet ikke har noen innvirkning på miljøet. Eksempler på slike påstander er «klimanøytral», «sertifisert CO₂-nøytral», «karbonpositiv», «netto null-utslipp», «klimakompensert», « redusert klimapåvirkning » og «begrenset CO₂-avtrykk». Slike påstander bør bare være tillatt når de er basert på det aktuelle produktets faktiske livsløspåvirkning, og ikke på kompensasjon for klimagassutslipp utenfor produktets verdikjede, ettersom førstnevnte og sistnevnte ikke er det samme. Et slikt forbud bør ikke hindre selskaper i å reklamere med investeringer de har gjort i miljøtiltak, herunder klimakvoteprosjekter, så lenge de gir informasjonen på en måte som ikke villeder, og som oppfyller unionsrettens krav.
- 13) Ytterligere krav til miljøpåstander må fastsettes i spesifikke unionsrettsakter. Slike nye krav vil bidra til målet i kommisjonsmeldingen av 11. desember 2019 om den europeiske grønne given om å sette kjøpere i stand til å treffe mer bærekraftige beslutninger og redusere risikoen for grønnvasking gjennom pålitelig, sammenlignbar og etterprøvbare informasjon.
- 14) Det å markedsføre varer som identiske på tvers av medlemsstatene når varenes sammensetning eller egenskaper i virkeligheten skiller seg vesentlig fra hverandre, kan villeder forbrukerne og få dem til å treffe en transaksjonsbeslutning som de ellers ikke ville ha truffet. Slik markedsføringspraksis er uttrykkelig omtalt i artikkel 6 nr. 2 bokstav c) i direktiv 2005/29/EF, innført ved europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2019/2161⁽¹⁰⁾, som medlemsstatene har vært pålagt å anvende fra 28. mai 2022. Kommisjonen vil i 2024 vurdere og rapportere om anvendelsen av direktiv (EU) 2019/2161, herunder artikkel 6 nr. 2 bokstav c), og direktiv 2005/29/EF og hvorvidt slik praksis bør være underlagt strengere krav, herunder et forbud i vedlegg I. De nye bestemmelsene mot grønnvaskingspraksis i dette direktivet bør også få anvendelse på praksis der versjoner av det samme produktet markedsføres som identiske i ulike medlemsstater til tross for at det er vesentlige forskjeller mellom dem, som nevnt i artikkel 6 nr. 2 bokstav c) i direktiv 2005/29/EF.

⁽⁹⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2017/1369 av 4. juli 2017 om fastsettning av ei ramme for energimerking og om oppheving av direktiv 2010/30/EU (EUT L 198 av 28.7.2017, s. 1).

⁽¹⁰⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2019/2161 av 27. november 2019 om endring av rådsdirektiv 93/13/EØF og europaparlaments- og rådsdirektiv 98/6/EF, 2005/29/EF og 2011/83/EU med hensyn til bedre håndheving og modernisering av Unionens forbrukervernregler (EUT L 328 av 18.12.2019, s. 7).

- 15) Det å framstille krav som er lovpålagt for alle produkter i den aktuelle produktkategorien på unionsmarkedet, inkludert importerte produkter, som en særlig egenskap ved det den næringsdrivende tilbyr, bør forbys under alle omstendigheter og derfor legges til i listen i vedlegg I til direktiv 2005/29/EF. Dette forbudet bør for eksempel få anvendelse dersom en næringsdrivende reklamerer med at et bestemt produkt ikke inneholder et bestemt kjemisk stoff, når dette stoffet allerede er forbudt ved lov for alle produkter i den aktuelle produktkategorien i Unionen. Omvendt bør forbudet ikke omfatte handelspraksis der det reklameres med at næringsdrivende eller produkter oppfyller lovfestede krav som bare gjelder for enkelte produkter, men ikke for andre konkurrerende produkter i samme kategori på unionsmarkedet, for eksempel produkter som har sin opprinnelse utenfor EU. Det kan være slik at visse produkter på markedet må oppfylle visse lovfestede krav, mens andre produkter i samme produktkategori ikke må oppfylle de samme kravene. For eksempel vil det for fiskeprodukter som er produsert på en bærekraftig måte i samsvar med unionsretten, være tillatt å reklamere med bærekraftsegenskaper ved disse produktene som oppfyller Unionens lovfestede krav, dersom det ikke kreves at fiskeprodukter fra tredjeland som tilbys på unionsmarkedet, oppfyller de samme kravene.
- 16) For å bedre forbrukernes velferd bør endringene i direktiv 2005/29/EF også omfatte ulike former for praksis knyttet til for tidlig foreldelse, herunder planlagt for tidlig foreldelse, forstått som en forretningsstrategi som innebærer å bevisst planlegge eller konstruere et produkt med begrenset levetid, slik at det blir foreldet for tidlig eller slutter å fungere etter en bestemt periode eller etter en forhåndsfastsatt bruksintensitet. Kjøp av produkter som forventes å vare lenger enn de faktisk gjør, er til skade for forbrukerne. Dessuten har praksis knyttet til for tidlig foreldelse en samlet negativ innvirkning på miljøet, i form av mer avfall og økt bruk av energi og materialer. Det er derfor sannsynlig at man ved å ta tak i informasjon om praksis knyttet til for tidlig foreldelse også vil redusere avfallsmengden og med det bidra til et mer bærekraftig forbruk.
- 17) Det bør også være forbudt i henhold til vedlegg I til direktiv 2005/29/EF å holde tilbake informasjon fra forbrukerne om at en programvareoppdatering vil ha en negativ innvirkning på funksjonen til varer med digitale elementer eller på bruken av digitalt innhold eller digitale tjenester. Generelt forventes næringsdrivende med ansvar for utviklingen av programvareoppdateringer å ha slik informasjon, mens næringsdrivende i andre tilfeller kan støtte seg til pålitelig informasjon fra for eksempel programvareutviklere, leverandører eller vedkommende nasjonale myndigheter. Dersom en næringsdrivende for eksempel oppfordrer forbrukerne til å oppdatere operativsystemet på smarttelefonen sin, bør den ikke holde tilbake informasjon fra forbrukerne om at oppdateringen vil ha en negativ innvirkning på noen av smarttelefonens funksjoner, for eksempel batteriet, eller på ytelsen til bestemte programmer eller føre til at smarttelefonen i sin helhet blir tregere. Forbudet bør gjelde for alle oppdateringer, inkludert sikkerhets- og funksjonalitetsoppdateringer. For oppdateringer, herunder sikkerhetsoppdateringer, som er nødvendige for at varen, det digitale innholdet og den digitale tjenesten fortsatt skal være i samsvar, bør artikkel 8 i europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2019/770⁽¹¹⁾ og artikkel 7 i europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2019/771⁽¹²⁾ også få anvendelse. Dette berører ikke artikkel 19 i direktiv (EU) 2019/770.

⁽¹¹⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2019/770 av 20. mai 2019 om visse aspekter ved avtaler om levering av digitalt innhold og digitale tjenester (EUT L 136 av 22.5.2019, s. 1).

⁽¹²⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2019/771 av 20. mai 2019 om visse aspekter ved avtaler om salg av varer, om endring av forordning (EU) 2017/2394 og direktiv 2009/22/EF, og om oppheving av direktiv 1999/44/EF (EUT L 136 av 22.5.2019, s. 28).

- 18) Programvareoppdateringer som er sikkerhetsoppdateringer, er nødvendige for sikker bruk av produktet, mens oppdateringer som gjelder forbedret funksjonalitet, ikke er det. Direktiv 2005/29/EF bør derfor forby at en programvareoppdatering framstilles som nødvendig for at produktet fortsatt skal være i samsvar, når oppdateringen kun forbedrer funksjonaliteten.
- 19) Kommersiell kommunikasjon om varer der det er innført en egenskap som begrenser varenes holdbarhet, er en handelspraksis som er til skade for forbrukerne og miljøet, ettersom det fremmer salg av slike varer, hvilket fører til høyere kostnader for forbrukerne og unødvendig ressursbruk, avfallsproduksjon og klimagassutslipp. Slik kommersiell kommunikasjon bør derfor være forbudt dersom den næringsdrivende har tilgang til opplysninger om egenskapen og dens konsekvenser for varens holdbarhet. Eksempler på slike egenskaper kan være programvare som stopper eller reduserer varens funksjonalitet etter en bestemt periode, eller maskinvare som er konstruert for å svikte etter en viss tid. Det kan også dreie seg om en konstruksjons- eller produksjonsfeil som selv om den ikke er innført som en egenskap for det formålet, fører til at varen svikter for tidlig dersom feilen ikke utbedres så snart den næringsdrivende har fått tilgang til opplysninger om eksistensen og konsekvensene av egenskapen. I forbindelse med dette forbudet inkluderer kommersiell kommunikasjon kommunikasjon som er utarbeidet for direkte eller indirekte å reklamere for varene. Det å produsere varer og gjøre dem tilgjengelige på markedet utgjør ikke kommersiell kommunikasjon. Dette forbudet bør ta sikte på å gjelde først og fremst for næringsdrivende som også er produsent av varene, ettersom det er de som bestemmer varenes holdbarhet.

Når det blir påvist at en vare har en egenskap som begrenser holdbarheten, bør det derfor generelt forventes at produsenten av varen er klar over egenskapen og hvilke konsekvenser den har for varens holdbarhet. Næringsdrivende som ikke er produsent av varene, som selgere, bør likevel være omfattet av forbudet dersom de har tilgang til pålitelige opplysninger om egenskapen og dens konsekvenser for holdbarheten, for eksempel en uttalelse fra en vedkommende nasjonal myndighet eller opplysninger fra produsenten. Forbudet bør derfor få anvendelse så snart den næringsdrivende har tilgang til slike opplysninger, uavhengig av om den næringsdrivende faktisk kjenner til opplysningene eller ikke, for eksempel gjennom å ignorere dem. For at slik handelspraksis skal anses som urimelig, bør det ikke være nødvendig å påvise at formålet med egenskapen er å oppmuntre til å bytte ut den aktuelle varen, men tilstrekkelig å bevise at egenskapen er innført for å begrense varens holdbarhet. Dette forbudet utfyller, og påvirker ikke, de rettsmidlene som er tilgjengelige for forbrukerne ved manglende samsvar etter direktiv (EU) 2019/771. Det bør skilles mellom bruk av egenskaper som begrenser varers holdbarhet, og produksjonspraksis der det brukes materialer eller prosesser av generelt lav kvalitet, slik at resultatet blir varer med begrenset holdbarhet. Manglende samsvar hos en vare som skyldes materialer eller prosesser av lav kvalitet, bør fortsatt være underlagt reglene om varers samsvar i direktiv (EU) 2019/771.

- 20) En annen praksis som bør forbys i vedlegg I til direktiv 2005/29/EF, er å feilaktig hevde at en vare har en viss holdbarhet når det gjelder brukstid eller bruksintensitet under normale bruksforhold. Det vil for eksempel være tilfelle hvis en næringsdrivende informerer forbrukerne om at en vaskemaskin forventes å vare et visst antall vaskesykluser, i samsvar med normal forventet bruk som angitt i bruksanvisningen, mens faktisk bruk av vaskemaskinen under de angitte forholdene viser at dette ikke er tilfelle. Slike påstander framsettes som oftest av produsenten, ettersom det er de som bestemmer varenes holdbarhet. Generelt forventes det derfor at næringsdrivende som også er produsent av varene, er klar over feilaktige påstander om varenes holdbarhet, mens andre næringsdrivende, for eksempel selgere, bør støtte seg til pålitelig informasjon som de har tilgang til, for eksempel en uttalelse fra en vedkommende nasjonal myndighet eller opplysninger fra produsenten. Manglende samsvar hos en vare som skyldes sporadiske feil i vareproduksjonen, bør fortsatt være underlagt reglene om varers samsvar i direktiv (EU) 2019/771.
- 21) Tilsvarende bør vedlegg I til direktiv 2005/29/EF også endres slik at det blir forbudt å framstille det som om produkter kan repareres, når reparasjon ikke er mulig.
- 22) Et forbud mot slik praksis knyttet til holdbarhet og reparasjonsmuligheter i direktiv 2005/29/EF vil gi medlemsstatenes forbrukermyndigheter ytterligere et håndhevingsverktøy for bedre å beskytte forbrukernes interesser i tilfeller der næringsdrivende ikke oppfyller kravene til varers holdbarhet og reparasjonsmuligheter i henhold til produktspesifikk unionsrett.

- 23) En annen praksis knyttet til for tidlig foreldelse som bør forbys og legges til i listen i vedlegg I til direktiv 2005/29/EF, er å få forbrukeren til å bytte ut eller etterfylle forbruksvarer i et produkt tidligere enn det som ellers ville vært nødvendig av tekniske årsaker. Slik praksis vil lede forbrukeren til å tro at varen ikke lenger vil fungere hvis ikke forbruksvarene byttes ut, noe som fører til at forbrukeren kjøper flere forbruksvarer enn nødvendig. For eksempel bør det være forbudt å oppfordre forbrukeren via skriverinnstillingene til å bytte blekkpatronene før de faktisk er tomme, for å stimulere til kjøp av flere blekkpatroner.
- 24) Vedlegg I til direktiv 2005/29/EF bør også endres slik at det blir forbudt å holde tilbake informasjon fra forbrukeren om at en vares funksjonalitet svekkes dersom det brukes forbruksvarer, reservedeler eller tilbehør som ikke er levert av originalprodusenten. Dersom for eksempel en skriver er konstruert slik at funksjonaliteten begrenses dersom det brukes blekkpatroner som ikke er levert av skriverens originalprodusent, bør ikke denne informasjonen holdes skjult for forbrukeren, ettersom slik praksis kan vilde forbrukeren til å kjøpe en alternativ blekkpatron som ikke kan brukes til den skriveren, noe som medfører unødvendige avfallsstrømmer eller tilleggskostnader for forbrukeren. Tilsvarende, dersom en smartenhet er konstruert slik at funksjonaliteten begrenses dersom det brukes ladere eller reservedeler som ikke er levert av originalprodusenten, bør ikke denne informasjonen holdes skjult for forbrukeren på kjøpstidspunktet. Det bør også forbys å vilde forbrukeren til å tro at bruk av forbruksvarer, reservedeler eller tilbehør som ikke er levert av originalprodusenten, vil svekke varens funksjonalitet, dersom dette ikke er tilfelle. Generelt forventes det at næringsdrivende som også er produsent av varene, har denne informasjonen, mens andre næringsdrivende, for eksempel selgere, bør støtte seg til pålitelig informasjon som de har tilgang til, for eksempel en uttalelse fra en vedkommende nasjonal myndighet eller opplysninger fra produsenten.
- 25) For at forbrukerne skal kunne treffe bedre informerte beslutninger, og for å stimulere etterspørselen etter og tilbudet av mer holdbare varer, bør det for alle typer varer gis spesifikke opplysninger om et produkts holdbarhet og reparasjonsmuligheter før avtalen inngås. Når det gjelder varer med digitale elementer, digitalt innhold og digitale tjenester, bør forbrukerne dessuten informeres om hvor lenge gratis programvareoppdateringer vil være tilgjengelige. Europaparlaments- og rådsdirektiv 2011/83/EU⁽¹³⁾ bør derfor endres slik at forbrukerne før avtaleinngåelsen får opplysninger om holdbarhet, reparasjonsmuligheter og tilgjengeligheten av oppdateringer. Forbrukerne bør få opplysningene på en klar og forståelig måte og i samsvar med tilgjengelighetskravene i europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2019/882⁽¹⁴⁾. Plikten til å gi forbrukerne disse opplysningene utfyller, og påvirker ikke, forbrukernes rettigheter i henhold til direktiv (EU) 2019/770 og (EU) 2019/771.
- 26) En god indikator på en vares holdbarhet er produsentens kommersielle holdbarhetsgaranti i henhold til artikkel 17 i direktiv (EU) 2019/771. Produsentens kommersielle holdbarhetsgaranti er en forpliktelse fra produsenten overfor forbrukeren om en vares holdbarhet. Mer spesifikt er det en forpliktelse om at en vare ved normal bruk vil opprettholde sine nødvendige funksjoner og sin nødvendige ytelse. For å informere forbrukerne om at det gis en holdbarhetsgaranti for en bestemt vare, bør disse opplysningene gis til forbrukeren ved bruk av en harmonisert etikett. Næringsdrivende som selger varer, bør, dersom produsenten gjør opplysningene tilgjengelige for dem, være pålagt å informere forbrukerne om eksistensen og varigheten av en eventuell kommersiell holdbarhetsgaranti som produsenten tilbyr uten ekstra kostnad, som gjelder hele varen, og som har en varighet på mer enn to år. Den næringsdrivende bør ikke være pålagt å aktivt søke etter slike opplysninger fra produsenten, for eksempel ved å søke på produktspesifikke nettsteder. For å unngå at forbrukerne forveksler den kommersielle holdbarhetsgarantien med den rettslige garantien for samsvar, bør forbrukerne på den harmoniserte etiketten minnes om at de også har en slik garanti.

⁽¹³⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2011/83/EU av 25. oktober 2011 om forbrukerrettigheter, om endring av rådsdirektiv 93/13/EØF og europaparlaments- og rådsdirektiv 1999/44/EF og om oppheving av rådsdirektiv 85/577/EØF og europaparlaments- og rådsdirektiv 97/7/EF (EUT L 304 av 22.11.2011, s. 64).

⁽¹⁴⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2019/882 av 17. april 2019 om tilgjengelighetskrav for produkter og tjenester (EUT L 151 av 7.6.2019, s. 70).

- 27) Nyere rapporter viser at forbrukerne ofte ikke er klar over hvilke rettigheter de har etter direktiv (EU) 2019/771. En harmonisert melding bør derfor minne forbrukerne om at det finnes en rettslig garanti for samsvar, og om hovedelementene i denne, inkludert at den har en varighet på minst to år, og en generell henvisning til muligheten for at den kan ha lengre varighet etter nasjonal rett. Dette vil forhindre mulig forveksling med opplysninger om den kommersielle holdbarhetsgarantien.
- 28) Den harmoniserte etiketten bør framvises på en framtreddende måte og brukes slik at forbrukerne enkelt kan identifisere akkurat hvilken vare som er dekket av en kommersiell holdbarhetsgaranti som produsenten tilbyr uten ekstra kostnad, som gjelder hele varen, og som har en varighet på mer enn to år, for eksempel ved å plassere etiketten direkte på varens emballasje, ved å framvise etiketten på en framtreddende måte på hyllen med de varene som er dekket av garantien, eller ved å plassere den rett ved siden av bildet av varen ved nettsalg. Produsenter som tilbyr slike kommersielle holdbarhetsgarantier, kan selv plassere den harmoniserte etiketten direkte på den aktuelle varen eller på emballasjen, med sikte på å oppnå en kommersiell fordel. Næringsdrivende bør sørge for at den harmoniserte etiketten er godt synlig. Samtidig bør den harmoniserte meldingen gi forbrukerne en generell påminnelse om den rettslige garantien for samsvar som gjelder for alle varer i henhold til direktiv (EU) 2019/771. Den harmoniserte meldingen bør framvises på en framtreddende måte, for eksempel på en iøynefallende måte på en plakett på en vegg i butikken, ved siden av kassen eller, ved nettsalg, som en generell påminnelse på nettstedet til den næringsdrivende som selger varer.
- 29) Kommisjonen bør gis gjennomføringsmyndighet med hensyn til utformingen av og innholdet i den harmoniserte etiketten og den harmoniserte meldingen. Denne myndigheten bør utøves i samsvar med europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 182/2011⁽¹⁵⁾.
- 30) Tatt i betraktning at den rettslige garantien for samsvar fastsatt i direktiv (EU) 2019/771 har en minimumsvarighet på to år, og at mange produktfeil oppstår etter den tiden, bør den næringsdrivendes plikt til å informere forbrukerne om eksistensen og varigheten av produsentens kommersielle holdbarhetsgaranti ved bruk av en harmonisert etikett, bare gjelde for kommersielle holdbarhetsgarantier som tilbys for en periode på mer enn to år. Den harmoniserte etiketten bør også minne forbrukerne om at det finnes en rettslig garanti for samsvar.
- 31) For å gjøre det lettere for forbrukerne å treffe en informert transaksjonsbeslutning når de sammenligner varer før de inngår en avtale, bør næringsdrivende informere forbrukerne om eksistensen og varigheten av produsentens kommersielle holdbarhetsgaranti for hele varen og ikke for bestemte deler av den.
- 32) Produsenten og selgeren bør fortsatt stå fritt til å tilby andre typer kommersielle garantier og ettersalgsservice. De opplysningene som gis til forbrukeren om andre kommersielle garantier eller tjenester, bør imidlertid ikke forvirre forbrukeren med hensyn til eksistensen og varigheten av den kommersielle holdbarhetsgarantien som produsenten tilbyr uten ekstra kostnad, som gjelder hele varen, som har en varighet på mer enn to år, og som det brukes en harmonisert etikett for.
- 33) For at forbrukerne skal kunne treffe bedre informerte beslutninger, og for å fremme konkurranse mellom produsentene med hensyn til holdbarheten til varer med digitale elementer, bør næringsdrivende som selger slike varer, informere forbrukerne om hvor lenge produsenten som et minimum forplikter seg til å levere programvareoppdateringer for varene, uttrykt enten som en tidsperiode eller ved henvisning til en dato. Tilsvarende bør næringsdrivende som tilbyr digitalt innhold og digitale tjenester, informere forbrukerne om hvor lenge leverandøren av det digitale innholdet eller den digitale tjenesten som et minimum forplikter seg til å levere programvareoppdateringer, herunder sikkerhetsoppdateringer, som er nødvendige for at det digitale innholdet og de digitale tjenestene fortsatt skal være i samsvar. Denne plikten bør sikre at forbrukerne får disse opplysningene på en enkel og tydelig måte, slik at de kan sammenligne ulike minimumsperioder. Dette berører ikke forpliktelsene fastsatt i unionsretten, særlig i direktiv (EU) 2019/770 og (EU) 2019/771, og, der det er aktuelt, produktspesifikk unionsrett. Opplysningene om programvareoppdateringer bør gis på en måte som ikke er villende i henhold til direktiv 2005/29/EF. Den næringsdrivende bør bare være forpliktet til å gi disse opplysningene dersom produsenten eller leverandøren har gjort slike opplysninger tilgjengelige.
- 34) I henhold til artikkel 5 nr. 1 bokstav e) og artikkel 6 nr. 1 bokstav m) i direktiv 2011/83/EU har næringsdrivende før forbrukerne er bundet av en avtale, en plikt til å gi dem opplysninger om eksistensen av og vilkårene for ettersalgsservice, herunder reparasjonstjenester, dersom det tilbys slike tjenester. For å gjøre det mulig for forbrukerne å treffe informerte transaksjonsbeslutninger og velge varer som er enklere å reparere, bør næringsdrivende dessuten før forbrukerne er bundet

⁽¹⁵⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 182/2011 av 16. februar 2011 om fastsettelse av allmenne regler og prinsipper for medlemsstatenes kontroll med Kommisjonens utøvelse av sin gjennomføringsmyndighet (EUT L 55 av 28.2.2011, s. 13).

av avtalen, opplyse om varens reparasjonsscore som oppgitt av produsenten og som fastsatt på unionsplan, der det er aktuelt.

- 35) For å sikre at forbrukerne er godt informert om i hvilken grad varene de kjøper, kan repareres, bør næringsdrivende, dersom det ikke er fastsatt en reparasjonsscore på unionsplan, oppgi andre relevante opplysninger om reparasjon som produsenten har gjort tilgjengelige, for eksempel om tilgjengeligheten, anslåtte kostnader og framgangsmåte for å bestille reservedeler som er nødvendige for at varene fortsatt skal være i samsvar, om tilgjengeligheten av reparasjons- og vedlikeholdsinstruksjoner og om begrensninger for reparasjon.
- 36) Næringsdrivende bør gi forbrukerne den harmoniserte etiketten, opplysninger om minimumsperioden for oppdateringer og andre opplysninger om reparasjon enn reparasjonsscoren dersom produsenten eller leverandøren av det digitale innholdet eller den digitale tjenesten, dersom denne er en annen enn den næringsdrivende, gjør de aktuelle opplysningene tilgjengelige. Når det gjelder varer, bør den næringsdrivende særlig formidle opplysninger til forbrukerne som produsenten har gitt den næringsdrivende eller på annen måte hatt til hensikt å gjøre lett tilgjengelige for forbrukeren før avtaleinngåelsen, ved å angi dem på selve produktet, på emballasjen eller på merkelapper og etiketter som forbrukeren normalt vil se på før avtalen inngås. Den næringsdrivende bør ikke være pålagt å aktivt søke etter slike opplysninger fra produsenten, for eksempel ved å søke på produktspesifikke nettsteder. Samtidig vil det være i produsentenes interesse å gi slike opplysninger proaktivt, for å oppnå en kommersiell fordel.
- 37) Næringsdrivende bør, der det er aktuelt, informere forbrukerne om tilgjengeligheten av miljøvennlige leveringsalternativer, for eksempel varelevering med lastesykkel eller elektrisk leveringskjøretøy eller muligheter for samlet frakt.
- 38) Dersom en fjernsalgsavtale som skal inngås elektronisk, innebærer en betalingsforpliktelse for forbrukeren, bør den næringsdrivende gjøre forbrukeren oppmerksom på en eventuell harmonisert etikett på en tydelig og framtreddende måte og umiddelbart før forbrukeren foretar en bestilling, for å sikre at forbrukeren tar hensyn til denne informasjonen.
- 39) Direktiv 2005/29/EF og 2011/83/EU bør fortsatt fungere som et «sikkerhetsnett» for å sikre at høy grad av forbrukervern kan opprettholdes i alle sektorer, gjennom å utfylle sektor- og produktspesifikk unionsrett som har forrang i tilfelle motstrid.
- 40) Ettersom målene for dette direktivet, som er å sette forbrukerne i stand til å treffe bedre informerte transaksjonsbeslutninger for å fremme bærekraftig forbruk, å eliminere praksis som skader den bærekraftige økonomien og hindrer forbrukerne i å ta bærekraftige forbruksvalg, og å sikre bedre og ensartet anvendelse av Unionens rettslige ramme på forbrukerområdet, ikke kan nås i tilstrekkelig grad av medlemsstatene og derfor på grunn av problemets unionsomfattende art bedre kan nås på unionsplan, kan Unionen treffe tiltak i samsvar med nærhetsprinsippet som fastsatt i artikkel 5 i traktaten om Den europeiske union. I samsvar med forholdsmessighetsprinsippet fastsatt i nevnte artikkel går dette direktivet ikke lenger enn det som er nødvendig for å nå disse målene.

- 41) I samsvar med den felles politiske erklæringen fra medlemsstatene og Kommisjonen av 28. september 2011 om forkla- rende dokumenter⁽¹⁶⁾ har medlemsstatene forpliktet seg til at de, i berettigede tilfeller, sammen med underretningen om innarbeidings tiltakene skal oversende ett eller flere dokumenter som forklarer sammenhengen mellom et direktivs be- standdeler og de tilsvarende delene i de nasjonale innarbeidingsinstrumentene. Med hensyn til dette direktivet anser re- gelgiveren at det er berettiget å oversende slike dokumenter.
- 42) For å lette korrekt anvendelse av dette direktivet er det viktig at Kommisjonen holder veiledningsdokumentene for direk- tiv 2005/29/EF og 2011/83/EU oppdatert, slik at de tar hensyn til innholdet i dette direktivet.

VEDTATT DETTE DIREKTIVET:

Artikkel 1

Endringer i direktiv 2005/29/EF

I direktiv 2005/29/EF gjøres følgende endringer:

- 1) I artikkel 2 første ledd gjøres følgende endringer:

- a) Følgende bokstav innsettes:

«ca) «varer» varer som definert i artikkel 2 nr. 5 i europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2019/771(*),

(*) Europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2019/771 av 20. mai 2019 om visse aspekter ved avtaler om salg av varer, om endring av forordning (EU) 2017/2394 og direktiv 2009/22/EF, og om oppheving av direktiv 1999/44/EF (EUT L 136 av 22.5.2019, s. 28).».

- b) Nye bokstaver skal lyde:

«o) «miljøpåstand» ethvert budskap eller enhver framstilling som ikke er obligatorisk i henhold til unionsretten eller nasjonal rett, uansett form, herunder tekst, bilder, grafikk eller symboler, for eksempel etiketter, merkenavn, firma- navn eller produktnavn, i forbindelse med kommersiell kommunikasjon, og som uttrykker eller antyder at et pro- dukt, en produktkategori, et merke eller en næringsdrivende har en positiv eller ingen innvirkning på miljøet eller er mindre skadelig for miljøet enn andre produkter, produktkategorier, merker eller næringsdrivende, eller har for- bedret innvirkningen sin over tid,

p) «generell miljøpåstand» enhver miljøpåstand framsatt i skriftlig eller muntlig form, herunder gjennom audiovisu- elle medier, som ikke er inkludert på et bærekraftsmerke, og der påstanden ikke er spesifisert på en tydelig og framtre- dende måte på samme medium,

q) «bærekraftsmerke» ethvert frivillig tillitsmerke, kvalitetsmerke eller tilsvarende, enten offentlig eller privat, som tar sikte på å framheve og markedsføre et produkt, en prosess eller en virksomhet med henvisning til dets miljø- egenskaper eller sosiale egenskaper eller begge deler, og som ikke omfatter obligatorisk merker som er påkrevd etter unionsretten eller nasjonal rett,

r) «sertifiseringsordning» en ordning med tredjepartskontroll som bekrefter at et produkt, en prosess eller en virk- somhet oppfyller visse krav og dermed kan bruke det tilsvarende bærekraftsmerket, og hvis vilkår, inkludert kra- vene, er offentlig tilgjengelige og oppfyller følgende kriterier:

- i) Ordningen er, på transparente, rimelige og ikke-diskriminerende vilkår, åpen for alle næringsdrivende som er villige og i stand til å oppfylle ordningens krav.

- ii) Ordningens krav er utarbeidet av eieren av ordningen i samråd med relevante eksperter og berørte parter.

⁽¹⁶⁾ EUT C 369 av 17.12.2011, s. 14.

- iii) Ordningen fastsetter prosedyrer for å håndtere manglende oppfyllelse av ordningens krav og inneholder bestemmelser om tilbakekalling eller suspensjon av næringsdrivendes bruk av bærekraftsmerket dersom ordningens krav ikke er oppfylt.
- iv) Tilsyn med at en næringsdrivende oppfyller ordningens krav, er underlagt en objektiv prosedyre og utføres av en tredjepart hvis kompetanse og uavhengighet i forhold til både eieren av ordningen og den næringsdrivende er basert på standarder og prosedyrer på internasjonalt og nasjonalt plan og på unionsplan,
- s) «anerkjente fremragende miljøprestasjoner» miljøprestasjoner som er i samsvar med europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 66/2010(*) eller med nasjonale eller regionale ordninger for miljømerking type I i henhold til EN ISO 14024 som er offisielt anerkjent i medlemsstatene, eller de beste miljøprestasjonene i samsvar med annen gjeldende unionsrett,
- t) «holdbarhet» holdbarhet som definert i artikkel 2 nr. 13 i direktiv (EU) 2019/771,
- u) «programvareoppdatering» en oppdatering som er nødvendig for at varer med digitale elementer, digitalt innhold og digitale tjenester fortsatt skal være i samsvar i henhold til europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2019/770(**) og direktiv (EU) 2019/771, herunder en sikkerhetsoppdatering eller en funksjonalitetsoppdatering,
- v) «forbruksvare» enhver komponent i en vare som brukes opp gjentatte ganger og må byttes ut eller etterfylles for at varen skal fungere etter hensikten,
- w) «funksjonalitet» funksjonalitet som definert i artikkel 2 nr. 9 i direktiv (EU) 2019/771.

(*) Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 66/2010 av 25. november 2009 om EU-miljømerket (EUT L 27 av 30.1.2010, s. 1).

(**) Europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2019/770 av 20. mai 2019 om visse aspekter ved avtaler om levering av digitalt innhold og digitale tjenester (EUT L 136 av 22.5.2019, s. 1).».

2) I artikkel 6 gjøres følgende endringer:

a) I nr. 1 skal bokstav b) lyde:

- «b) produktets hovedegenskaper, for eksempel dets tilgjengelighet, fordeler, risikoer, utførelse, sammensetning, miljøegenskaper eller sosiale egenskaper, tilbehør, aspekter knyttet til sirkularitet, som holdbarhet, reparasjonsmuligheter eller resirkuleringsmuligheter, ettersalgsservice og klagebehandling, måte eller dato for produksjon eller yting, levering, egnethet for et formål, bruk, mengde, spesifikasjoner, geografisk eller kommersiell opprinnelse eller resultater som kan forventes av bruk av det, eller resultater av, og vesentlige kjennetegn ved, forsøk eller kontroll som er utført på produktet.».

b) I nr. 2 skal nye bokstaver lyde:

- «d) framsetting av en miljøpåstand knyttet til framtidige miljøprestasjoner uten klare, objektive, offentlig tilgjengelige og etterprøvbare forpliktelser fastsatt i en detaljert og realistisk gjennomføringsplan som inkluderer målbare og tidfestede mål og andre relevante elementer som er nødvendige for å underbygge gjennomføringen, for eksempel tildeling av ressurser, og som regelmessig etterprøves av en uavhengig tredjepartsekspert hvis funn gjøres tilgjengelige for forbrukerne,
- e) reklame overfor forbrukerne for fordeler som er irrelevante og ikke følger av noen egenskap ved produktet eller virksomheten.».

3) I artikkel 7 skal nytt nummer lyde:

- «7. Dersom en næringsdrivende leverer en tjeneste som sammenligner produkter og gir forbrukeren opplysninger om miljøegenskaper eller sosiale egenskaper eller om aspekter knyttet til sirkularitet, som holdbarhet, reparasjonsmuligheter eller resirkuleringsmuligheter, for disse produktene eller leverandørene av disse produktene, skal opplysninger om sammenligningsmetoden, produktene som sammenlignes, og leverandørene av produktene, samt om tiltakene som er iverksatt for å holde opplysningene oppdatert, anses som vesentlige opplysninger.».

- 4) Vedlegg I endres i samsvar med vedlegget til dette direktivet.

Artikkel 2

Endringer i direktiv 2011/83/EU

I direktiv 2011/83/EU gjøres følgende endringer:

- 1) I artikkel 2 innsettes følgende numre:

- «14a) «kommersiell holdbarhetsgaranti» en produsents kommersielle holdbarhetsgaranti som omhandlet i artikkel 17 i direktiv (EU) 2019/771, der produsenten er direkte ansvarlig overfor forbrukeren i hele den kommersielle holdbarhetsgarantiens løpetid for reparasjon eller omlevering av varene i samsvar med artikkel 14 i direktiv (EU) 2019/771, dersom varenes holdbarhet ikke opprettholdes,
- 14b) «holdbarhet» holdbarhet som definert i artikkel 2 nr. 13 i direktiv (EU) 2019/771,
- 14c) «produsent» en produsent som definert i artikkel 2 nr. 4 i direktiv (EU) 2019/771,
- 14d) «reparasjonsscore» en score som angir i hvilken grad det er mulig å reparere en vare, basert på harmoniserte krav fastsatt på unionsnivå,
- 14e) «programvareoppdatering» en gratis oppdatering, herunder en sikkerhetsoppdatering, som er nødvendig for at varer med digitale elementer, digitalt innhold og digitale tjenester fortsatt skal være i samsvar i henhold til direktiv (EU) 2019/770 og (EU) 2019/771,».

- 2) I artikkel 5 nr. 1 gjøres følgende endringer:

- a) Bokstav e) skal lyde:

- «e) en påminnelse om at det finnes en rettslig garanti for samsvar for varer, og om hovedelementene i denne, herunder at den har en varighet på minst to år som fastsatt i direktiv (EU) 2019/771, vist på en framtreddende måte, ved bruk av den harmoniserte meldingen omhandlet i artikkel 22a i dette direktivet,».

- b) Følgende bokstaver innsettes:

- «ea) dersom produsenten tilbyr forbrukeren en kommersiell holdbarhetsgaranti uten ekstra kostnad som gjelder hele varen og har en varighet på mer enn to år, og gjør disse opplysningene tilgjengelige for den næringsdrivende, opplysninger om at varen er dekket av en slik garanti, varigheten av denne og en påminnelse om at det finnes en rettslig garanti for samsvar, vist på en framtreddende måte, ved bruk av den harmoniserte etiketten omhandlet i artikkel 22a,
- eb) en påminnelse om at det finnes en rettslig garanti for samsvar for digitalt innhold og digitale tjenester,
- ec) der dette er relevant, at det finnes ettersalgsservice og kommersielle garantier, samt vilkårene for dette,
- ed) for varer med digitale elementer, for digitalt innhold og for digitale tjenester, dersom produsenten eller leverandøren gjør opplysningene tilgjengelige for den næringsdrivende, hvor lenge produsenten eller leverandøren som et minimum leverer programvareoppdateringer, uttrykt enten som en tidsperiode eller ved henvisning til en dato.».

- c) Nye bokstaver skal lyde:

- «i) der dette er relevant, varenes reparasjonsscore,
- j) dersom bokstav i) ikke er relevant, og forutsatt at produsenten gjør opplysningene tilgjengelige for den næringsdrivende, opplysninger om tilgjengeligheten, anslåtte kostnader og framgangsmåte for å bestille reservedeler som er nødvendige for at varene fortsatt skal være i samsvar, om tilgjengeligheten av reparasjons- og vedlikeholdsinstruksjoner og om begrensninger for reparasjon.».

3) I artikkel 6 nr. 1 gjøres følgende endringer:

a) Bokstav g) skal lyde:

- «g) vilkårene for betaling, levering, herunder miljøvennlige leveringsalternativer der dette er tilgjengelig, utførelse, innen hvilken frist den næringsdrivende påtar seg å levere varene eller utføre tjenestene, og eventuelt den næringsdrivendes ordninger for behandling av klager,».

b) Bokstav l) skal lyde:

- «l) en påminnelse om at det finnes en rettslig garanti for samsvar for varer, og om hovedelementene i denne, herunder at den har en varighet på minst to år som fastsatt i direktiv (EU) 2019/771, vist på en framtreddende måte, ved bruk av den harmoniserte meldingen omhandlet i artikkel 22a i dette direktivet,».

c) Følgende bokstaver innsettes:

- «la) dersom produsenten tilbyr forbrukeren en kommersiell holdbarhetsgaranti uten ekstra kostnad som gjelder hele varen og har en varighet på mer enn to år, og gjør disse opplysningene tilgjengelige for den næringsdrivende, opplysninger om at varen er dekket av en slik garanti, varigheten av denne og en påminnelse om at det finnes en rettslig garanti for samsvar, vist på en framtreddende måte, ved bruk av den harmoniserte etiketten omhandlet i artikkel 22a,
- lb) en påminnelse om at det finnes en rettslig garanti for samsvar for digitalt innhold og digitale tjenester,
- lc) for varer med digitale elementer, for digitalt innhold og for digitale tjenester, dersom produsenten eller leverandøren gjør opplysningene tilgjengelige for den næringsdrivende, hvor lenge produsenten eller leverandøren som et minimum leverer programvareoppdateringer, uttrykt enten som en tidsperiode eller ved henvisning til en dato.».

d) Nye bokstaver skal lyde:

- «u) der dette er relevant, varenes reparasjonsscore,
- v) dersom bokstav u) ikke er relevant, og forutsatt at produsenten gjør opplysningene tilgjengelige for den næringsdrivende, opplysninger om tilgjengeligheten, anslåtte kostnader og framgangsmåte for å bestille reservedeler som er nødvendige for at varene fortsatt skal være i samsvar, om tilgjengeligheten av reparasjons- og vedlikeholdsinstruksjoner og om begrensninger for reparasjon.».

4) I artikkel 8 nr. 2 skal første ledd lyde:

- «2. Dersom en fjernsalgsavtale som skal inngås elektronisk, innebærer en betalingsforpliktelse for forbrukeren, skal den næringsdrivende gjøre forbrukeren oppmerksom på opplysningene fastsatt i artikkel 6 nr. 1 bokstav a), e), la), o) og p) på en tydelig og framtreddende måte, umiddelbart før forbrukeren foretar bestillingen.».

5) I kapittel V innsettes følgende artikkel:

«Artikkel 22a

Harmonisert melding og harmonisert etikett

- For å sikre at forbrukerne er godt informert og lett kan forstå hvilke rettigheter de har i hele Unionen, skal det brukes en harmonisert melding til å gi opplysninger i henhold til artikkel 5 nr. 1 bokstav e) og artikkel 6 nr. 1 bokstav l), mens en harmonisert etikett skal brukes til å gi opplysninger i henhold til artikkel 5 nr. 1 bokstav ea) og artikkel 6 nr. 1 bokstav la).
- Innen 27. september 2025 skal Kommisjonen ved hjelp av gjennomføringsrettsakter spesifisere utformingen av og innholdet i den harmoniserte meldingen nevnt i nr. 1.
- Den harmoniserte meldingen bør omfatte hovedelementene i den rettslige garantien for samsvar, inkludert at den har en varighet på minst to år som fastsatt i direktiv (EU) 2019/771, og en generell henvisning til muligheten for at den har lengre varighet etter nasjonal rett.

4. Innen 27. september 2025 skal Kommisjonen ved hjelp av gjennomføringsrettsakter spesifisere utformingen av og innholdet i den harmoniserte etiketten nevnt i nr. 1.
 5. Den harmoniserte meldingen og den harmoniserte etiketten skal være lett gjenkjennelige og forståelige for forbrukerne og lette å bruke og reproducere for næringsdrivende.
 6. Disse gjennomføringsrettsaktene skal vedtas i samsvar med undersøkelsesprosedyren nevnt i artikkel 27a.».
- 6) Følgende artikkel innsettes:

«Artikkel 27a

Komitéprosedyre

1. Kommisjonen skal bistås av en komité. Denne komiteen skal være en komité i henhold til europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 182/2011(*).
2. Når det vises til dette nummeret, får artikkel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.

(*) Europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 182/2011 av 16. februar 2011 om fastsettelse av allmenne regler og prinsipper for medlemsstatenes kontroll med Kommisjonens utøvelse av sin gjennomføringsmyndighet (EUT L 55 av 28.2.2011, s. 13).».

Artikkel 3

Kommisjonens rapportering og revisjon

Senest 27. september 2031 skal Kommisjonen framlegge for Europaparlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen av dette direktivet.

Rapporten skal omfatte en vurdering av dette direktivets bidrag til å styrke forbrukerrettighetene, særlig hvor effektive den harmoniserte etiketten og den harmoniserte meldingen er når det gjelder å forbedre tilgjengeligheten av kommersielle holdbarhetsgarantier og forbrukernes forståelse av dem, samt forbrukernes kjennskap til hvilke rettigheter de har i henhold til den rettslige garantien for samsvar. Videre skal rapporten vurdere dette direktivets samlede bidrag til forbrukernes deltakelse i det grønne skiftet og hvilke konsekvenser det har for næringsdrivende.

Rapporten skal eventuelt følges av relevante regelverksforslag.

Artikkel 4

Innarbeiding i nasjonal rett

1. Medlemsstatene skal senest 27. mars 2026 vedta og kunngjøre de bestemmelsene som er nødvendige for å etterkomme dette direktivet. De skal umiddelbart underrette Kommisjonen om dette.

De skal anvende disse bestemmelsene fra 27. september 2026.

Når disse bestemmelsene vedtas av medlemsstatene, skal de inneholde en henvisning til dette direktivet, eller det skal vises til direktivet når de kunngjøres. Nærmere regler for henvisningen fastsettes av medlemsstatene.

2. Medlemsstatene skal oversende Kommisjonen teksten til de viktigste internrettslige bestemmelsene som de vedtar på det området dette direktivet omhandler.

*Artikkel 5***Ikrafttredelse**

Dette direktivet trer i kraft den 20. dagen etter at det er kunngjort i *Den europeiske unions tidende*.

*Artikkel 6***Adressater**

Dette direktivet er rettet til medlemsstatene.

Utferdiget i Strasbourg 28. februar 2024.

For Europaparlamentet

R. METSOLA

President

For Rådet

M. MICHEL

Formann

UOFFISIELL OVERSETTELSE

VEDLEGG

I vedlegg I til direktiv 2005/29/EF gjøres følgende endringer:

1) Følgende nummer innsettes:

- «2a. Å framvise et bærekraftsmerke som ikke er basert på en sertifiseringsordning eller ikke er etablert av offentlige myndigheter.».

2) Følgende numre innsettes:

- «4a. Å framsette en generell miljøpåstand uten at den næringsdrivende kan vise til anerkjente fremragende miljøprestasjoner som er relevante for påstanden.
- 4b. Å framsette en miljøpåstand om hele produktet eller hele den næringsdrivendes virksomhet når den bare gjelder et bestemt aspekt ved produktet eller en bestemt aktivitet i den næringsdrivendes virksomhet.
- 4c. Å påstå, basert på kompensasjon for klimagassutslipp, at et produkt har en nøytral, redusert eller positiv innvirkning på miljøet med tanke på utslipp av klimagasser.».

3) Følgende nummer innsettes:

- «10a. Å framstille krav som er lovpålagt for alle produkter i den aktuelle produktkategorien på unionsmarkedet, som en særlig egenskap ved den næringsdrivende tilbyr.».

4) Følgende numre innsettes:

- «23d. Å holde tilbake opplysninger fra forbrukeren om at en programvareoppdatering vil ha en negativ innvirkning på funksjonen til varer med digitale elementer eller på bruken av digitalt innhold eller digitale tjenester.
- 23e. Å framstille en programvareoppdatering som nødvendig når den kun forbedrer funksjonaliteten.
- 23f. Enhver kommersiell kommunikasjon om en vare som har en egenskap som er innført for å begrense holdbarheten, til tross for at den næringsdrivende har tilgang til opplysninger om egenskapen og dens konsekvenser for varens holdbarhet.
- 23g. Feilaktig å hevde at en vare under normale bruksforhold har en viss holdbarhet når det gjelder brukstid eller bruksintensitet.
- 23h. Å framstille det som om en vare kan repareres, når det ikke er tilfelle.
- 23i. Å få forbrukeren til å bytte ut eller etterfylle forbruksvarer i en vare tidligere enn det som er nødvendig av tekniske årsaker.
- 23j. Å holde tilbake opplysninger om hvordan en vares funksjonalitet svekkes dersom det brukes forbruksvarer, reservedeler eller tilbehør som ikke er levert av originalprodusenten, eller feilaktig å hevde at slik svekkelse vil skje.».